

»To ni naše!« je ponavljal Ižanec, ki se je s svojimi mislimi še vedno mudil pri onem dogodku, ki je o njem pravil. »To ni naše! Kaj, to je bil odgovor!«

»Gotovo, gotovo je bil to lep odgovor, ki naj bi si ga vsi ti tukaj globoko vtisnili v spomin!«

»Ampak to vam pravim, gospod učitelj,« se je Ižanec nenadoma zopet razjezil, »če kdaj koga zalotim pri klatenju — in prej ali slej se mi to že posreči — razčesnem ga! Ali veste, vi paglavci, kaj se to pravi: razčesnem! Živ ne pride iz mojih rok, živ ne, kogar jaž primem, zapomnite si to!«

Srdito je zavihtel pesti in odšel. Nekateri učenci so se smejali, drugim, ki so imeli nemara slabo vest, pa so se ježili lasje. O tem pa so bili vsi prepričani, da bi se onemu gotovo ne godilo dobro, kdor bi prišel Ižancu v pesti.

Ko so se bile za Ižancem vrata zaprla, je pripomnil gospod učitelj: »Ne posmehujte se starcu! Morda je res malo bolj siten kot so drugi ljudje, a v marsičem trdi prav! Ne vem, če je res kateri izmed vas to zagrešil, česar vas je dolžil, vsekakor pa je nedopustno in grdo, če kdo klati sadje s tujega drevja. Tatvina je to, ki jo bom hudo kaznoval, ako zvem, da je kdo izmed vas kaj takega storil. Upam pa, da se kaj takega ne zgodi. Upam, da si vzamete za zgled one dečke in deklice, o katerih je pravil starec, ki je baš kar odšel, in da tudi vi porečete, kadar bi se vas lotevala izkušnjava, da bi si prilastili karkoli že tujega: »To ni naše, tega se ne smemo dotakniti!«

Jesenski večer.

*Na zapadu dan trepeče,
tone za vrhove rdeče,
zadnji zbirajo se žarki,
plavajo v nebo žareče.*

*Drsajo po reki hladni
v šumu pljuskov valujočih,
kot otroci kratkohladni
v hladu zimskem se tresočih.*

*Zlivajo se čez gorovja
v speče, pisane dobrane,
jemljejo slovo od kmetov,
drugim trosijo pozdrave.*

*In kot plamen v zrak kipijo,
ženejo se v noč prezirno
in zastražijo vsa vrata,
da zaspi vsa deca mirno.*

Damjan.

